

تحولات تقنینی سنگسار در قانون مجازات جدید با نگاهی به دیدگاه مذاهب اربعه

علی اکبر محمدزاده

کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی
واحد آیت الله املی، ایران

چکیده

سنگسار یکی از مجازاتهای سنگین است که در اسلام برای زنای محسنه پیش بینی شده است. سیاست کیفری اسلام بیشتر بازدارنده است تا مجازات گر. در زنا، لواط و جرائم عفافی، شرایطی را بیان میکند که مشخص می‌کند هدف اسلام بیشتر جلوگیری از اشاعه فحشا و علتنی شدن بزهکاری در جامعه است تا اجرای مجازات. حد سنگسار نیز از این نوع مجازات می‌باشد. بنابراین گرچه برخی از این مجازاتهای مانند سنگسار، به ظاهر سنگین به نظر برسند ولی اسلام راههای اثبات آن را چنان محدود کرده است که عملاً به ندرت اتفاق می‌افتد اما در عین حال، ترس از آن به عنوان یک عامل بازدارنده قوی و مؤثر روی افراد منحرف و غیر قابل کنترل، اثر خود را خواهد گذاشت. از سوی دیگر شرایطش را غیر قابل اثبات هم نکرده تا عملاً اجرای احکام متفق نگردد، زیرا در اینصورت اولاً با حکمت وضع احکام منافات خواهد داشت و ثانیاً بازدارندگی خود را از دست خواهد داد و قانون، عبث خواهد گشت. آچه روشن است سابقه فقهی سنگسار است. در این مقاله برآئیم به بررسی جرم سنگسار از دیدگاه حقوقی و فقهی پردازیم.

واژه‌های کلیدی: سنگسار، محسن، حد رجم، احسان، مذاهب اربعه، قانون مجازات.

مقدمه

سنگسار یکی از احکام بلاعزل در حکومت اسلامی محسوب شده و نه تنها پیشینه آن به اسلام ناب محمدی بلکه مرتبط به قوانین حمورابی یهودیان و... میباشد. پس آنچه امروز به اسلام بعنوان برخورد ضد بشریت با عنوان مجازات سنگسار نسبت داده اند، پیشینه دیرینه ای داشته و در تمامی ادوار و آینه ها مورد انتشار قرار گرفته است. آنچه در این مقاله براساس روش کتابخانه ای و با تجزیه و تحلیل داده ها بصورت توصیفی-استدلایی-استنتاجی مورد ارزیابی قرار خواهد گرفت دیدگاه اسلام به حکم سنگسار و بررسی دیدگاه مذاهب اربعه در این خصوص است. همچنین بر تحولات تئینی قانون مجازات در باب سنگسار تاملی خواهیم داشت. مقنن در ماده ۲۲۵ قانون مجازات جدید بیان میدارد: در صورت عدم امکان اجرای رجم با پیشنهاد دادگاه صادر کننده حکم قطعی و موافقت رئیس قوه قضاییه چنانچه جرم با بینه ثابت شده باشد، موجب اعدام زانی محسن و زانیه محسنه است و در غیر این صورت موجب صد ضربه شلاق برای هر یک میباشد. برخی با توجه به ظاهر ماده معتقد به ابقاء سنگسار در قانون جدید شروط جدید در اجرای آن هستند که در شرح فوق بیان گشت. برخی دیگر بر این باورند که در قانون جدید، اعدام به عنوان جایگزینی برای حکم سنگسار ذکر شده است. اما در اینجا این سوال وجود دارد که آیا هدف از مجازات سنگسار تنها کشن فرد است که ما اعدام را جایگزین آن کرده ایم؟ آیا امکان نجات فرد در حکم سنگسار با حکم اعدام برابر است؟ در سنگسار ممکن بود مجرم در حین اجرای حکم موقق به فرار شود و یا حتی کسی برای سنگ زدن به مجرم و اجرای سنگسار حاضر نشود که در این شرایط مجرم از مرگ نجات می یافتد ولی جایگزین کردن اعدام تمامی راه های نجات را به روی مجرم خواهد بست. از این رو باید به این نکته توجه داشت که در مجازات سنگسار امکان زنده ماندن فرد وجود داشت در حالی که در اعدام این شرایط موجود نیست.

احسان

احسان در لغت معنای محکم مستحکم نگهداشت و مصدر باب افعال میباشد.^۱ واژه احسان ریشه قرآنی و روایی دارد و درباره هر یک از زن و مرد به کار رفته است. به مرد دارای احسان «محسن» و به زن، «محضنه» گفته میشود. احسان در لغت معنای محکم مستحکم نگهداشت^۲ و مصدر باب افعال میباشد.^۳

لغوین چندین معنا برای لغت رجم ذکر کرده‌اند مانند: سنگ، زدن با سنگ، قتل و لعن.^۴

۱. دهخدا، علی اکبر؛ فرهنگ دهخدا، تهران، موسسه دهخدا، چاپ دوم، ۱۳۷۷.

۲. مؤمنی، عابدین؛ حقوق جزای اسلام، تهران، خط سوم، ۱۳۸۲، چاپ اول، ص ۱۲۸.

۳. طریحی، فخرالدین بن محمد، مجمع البحرين و مطلع التبرین ج ۶، چاپ سوم تهران انتشارات مرتضوی، ۱۳۷۵، ص ۶۸.

"اذا زنا ببالغة عاقلة و الاحسان اصابة البالغ العاقل الحرّ فرجاً مملوّكاً له بالعقد دائم او الرق بحيث يغدو عليه و يروج اصابة معلومة" احسان يعني جماع فرد بالغ عاقل حرّ در فرجی که ملک اوست به عقد دائم یا کنیز او به طوریکه صبح و شب می تواند با او جماع کند.

احسان در فقه به دو معنی بکار رفته است:

الف: در زنای محصنه

در مورد زنای محصنه بین زن و مردی که به عقد دائم بوده و امکان تمتّع روز و شب از همدیگر را دارند و جماع از قبل صورت گرفته باشد و بالغ و عاقل و حرّ باشند محصن و محصنه گویند؛ که مصدر آنها احسان می باشد .

تحقیق احسان در زن و مرد

احسان در مرد عبارت است از نزدیکی بالغ عاقل با همسر دائمی یا کنیز خود از قبل و فراهم بودن زمینه این عمل در هر صبح و شام ^۱ و در زن عبارت است از وطی زن آزاد بالغ عاقل توسعه همسر دائمی و بالغ در قبل به مقداری که موجب غسل شود. فراهم بودن زمینه این عمل در صبح و شام تنها در حق مرد معتبر است.^۴

در جرم قذف

در مورد جرم قذف که احسان از اجتماع عقل، بلوغ، حریت، اسلام و عفت در یک فرد حاصل می شود، احسان به این معنی از اصطلاحات فقهاء است و در نصوص شرعی دیده نشده است.^۵

تعریف زنای محصنه

زنای محصنه به معنای آن است که شخص زنا کننده دارای همسر دائمی باشد به گونه‌ای که هر گاه بخواهد با همسر خود نزدیکی کند مانع در کار باشد و با این حال تن به زنا داده باشد. به زبان ساده‌تر اگر یک زن متاهل زنا کند، به زنای آن شخص زنای محصنه گفته می‌شود و اگر زانی مرد باشد زنای محصن گفته می‌شود.

۱. نجفی، محمد حسن؛ جواهر الكلام في شرح شرائع الإسلام، بيروت، دار الحكمة، تراث العربي، چاپ ۷، ج ۴۱، ص ۲۷۲

۲. موسوی خونی، السيد ابوالقاسم؛ مباني تكميل المناهج، بيروت، دار الزهراء، چاپ اول، ج اول، ص ۲۰۶

۳. برمهکی عاملي، محمدبن جمال الدین، الروضه البهیه فی شرع العمه الدمشقیه (معروف به شرح لعنه با حاشیه کلانتر) - جلد ۹. مکتبه النذواری. بی تا. ص ۸۰

۴. موسوی خونی، السيد ابوالقاسم؛ مباني تكميل المناهج، بيروت، دار الزهراء، چاپ اول، ج اول، ص ۲۰۱

۵. جعفری لنگرودی، محمد جعفر؛ ترمیثولوژی حقوق، تهران، گنج دانش، ۱۳۸۷، چاپ ۱۹ ص ۱۶۱

مجازات زنای محضنه

مجازات زنای محضن در مورد چه مرد و چه زن زناکاری که متاهل است، اگر پیر است ابتدا یکصد ضربه شلاق و سپس سنگسار است و اگر جوان است فقط او را سنگسار می‌کنند و بنابر احتیاط واجب شلاق نزنند، اگر فردی که متاهل است و همسرش در او در اختیار اوست اما هنوز با او زناشویی نکرده، اگر زنا کند او را صد ضربه شلاق می‌زنند و سر او را هم می‌تراشند و به مدت یکسال او را از شهرش تبعید می‌کنند. ولی برای زنا کار حکم تراشیدن سر و تبعید جاری نمی‌شود.

حد محضن و محضنه

در مورد حد زنا اسلام بین کسیکه ازدواج کرده و آنکه ازدواج نکرده فرق گذارد و عذاب کسانی را که ازدواج کرده‌اند شدیدتر گردانیده است، زیرا چنین افرادی به مفهوم زوجیت آگاه بوده و کاملاً ارزش تجاوز و تعدی به آبرو را می‌شناسند، بنابراین مجازات وی اعدام است.

اقامه حد بر محضن

تمام ائمه اتفاق دارند که اگر شرایط احسان در مردی کامل باشد و وی با زنی که شرایط احسان در او کامل است زنا کند یعنی زن آزاد، بالغ، عاقل و ازدواج کرده به عقد صحیح و مسلمان باشد، این دو زناکار، محضن هستند و واجب است تا هر دو سنگسار شده تا بمیرند. چنانچه پیامبر (ص) فرموده است:

مرد و زنی که ازدواج کرده آنگاه که زنا کنند ایشان را سنگسار کنید، این عذاب از جانب خداوند است.^۱
و نیز در صحیح بخاری از عایشه و ابوهریره نقل شده است که پیامبر فرمود: «ریختن خون مسلمان جائز نیست مگر در سه مورد زناکار محضن، قصاص و کسی که دینش را ترک کرده و از جماعت مسلمین جدا شده است.^۲ و همچنین پیامبر فرموده حکم سنگسار حقی بر مرد و زن زناکار، در کتاب خدا می‌باشد، هرگاه زن و مرد محضن باشند، البته اگر شهود و شهادت دهنده یا مرد و زن اقرار کنند و یا زن حامله باشد.^۳
حد رجم در احادیث متواتر و فعل پیامبر و اجماع است و نیز در کتاب خدا ثابت است، البته بنابر نظر کسانیکه می‌گویند حدیث رجم آیه‌ای از قرآن بوده و سپس نسخ شده ولی حکم‌ش باقی مانده است.
اما می‌گفته‌اند: هرگاه مردی که واجد شرایط احسان است، با زن بالغ و عاقل و یا زنی که محضنه بوده با مردی بالغ و عاقل زنا کند، پس از آنکه حد تازیانه بر آنان جاری شد، سنگسار می‌شوند.^۴

۱. ماجه قزوینی، ابوعبدالله محمدبن بزید، سنن ابن ماجه، ج ۲، موسسه فرهنگی و اطلاع رسانی تیان، قم ۷۷۵ هجری ص ۸۵۳ . ۱۳۸۷ . الترکی، عبدالله بن عبدالمحسن، السنن اکبری نسایی چاپ موسسه الرساله با اشراف شیعی الدارنو و ط ۷۶ و ۴۳۱ و ۴۳۲ و ۴۳۳ ص ۲۵۶ .

۲. بخاری، ابو عبدالله محمد بن اسماعیل .صحیح البخاری. دار ابن کثیر، دمشق. ۲۵۶ . ق. ص ۴۲۱ .

۳. آزادی سجستانی، ابو داود سلیمان بن اشعث، سنن ابی داود سجستانی، ج ۲، موسسه علمی فرهنگی دارالحدیث، فاهره، بی تا. ص ۴۴۰ .

۴. نجفی، محمد حسن؛ جواهر الكلام في شرح شرائع الإسلام، بيروت، دار إحياء تراث العرب، چاپ ۷، ج ۴۱، جلد ۲، صص ۱۵۴-۱۵۵ .

اگر زن شوهردار با طفل صغير زنا کند محضنه محسوب نشه و باید صد تازيانه زد اما اگر اين عمل را با ديوانه انجام دهد سنگسار می شود.^۱

شرياط اثبات جرم در مجازات سنگسار

در صورت تحقق جرم زنا با شرياط ثبوتي، زنایي قابل سنگسار است که بر اساس شرياط خاصی نزد حاكم اسلامی به اثبات برسد. شکل اثبات باید صرفاً بر اساس روش ها و شرياط ذيل باشد:

روش اثبات زنا منحصر به دو روش است: ۱-شهادت شهود ۲-اقرار مجرم.^۲

پس از حصول شرياط ثبوتي زنای محضنه، اگر مرد یا زن متأهل برخوردار از همسر حلال و بي مانع، به گناه زنا آلوده شوند و در «فضایي کاملاً آزاد»، «جهار مرتبه»، «نزد حاكم» به اين عمل خود «اقرار» کنند، يا «چهار شاهد عادل، عيناً اين عمل زنا را با خصوصياتش مشاهده کرده باشند» و در محضر حاكم شرع گواهی دهنده، زنای محضنه اثبات می شود.^۳

شرياط تحقق احصان

-زوجيت دائمي

اينکه جماع در عقد دائم باشد، و با ازدواج موقت احصان حاصل نمی شود. همينطور عقد دائمي که کشف شود باطل بوده، يا جماع از روی شبهه باشد؛ احصان تحقق پيدا نمی کند.

-جماع با همسر از قبل جماع با همسر از راه قبلي صورت گرفته باشد.

-بلوغ

صاحب جواهر می گويد اگر غير بالغ با همسر خود جماع کند و دخول کند تا حدی که حشفه پنهان شود و سپس در حال بلوغ زنا کند آن جماع قبل از بلوغ که با همسر خود داشته موجب تحقق احصان نمی شود چون در احصان شرط است که جماع بعد از بلوغ باشد اگر چه زوجيت قبل و بعد از بلوغ مستمر باشد و اگر چنین فردی زنا کند زنای او بدلیل براثت و استصحاب، زنای محضنه نخواهد بود. از بيان صاحب جواهر وجه احتیاط امام خمینی در تحریر نیز واضح می گردد چون بر اين شرط روایت و دليل قطعی وجود ندارد و اشتراط بلوغ علی القاعده و الاصل می باشد لذا مرحوم امام در اين مورد فتوی نداده اند و احتیاط كرده اند.

۱. حلی اسدی ابو منصور جمال الدین حسن بن یوسف بن مطهر (معروف به علامه حلی)، به قلم الشعراي، أبو الحسن، ترجمه و شرح تبصره المتعلمين، ج ۲، تبریز، بی تا، ۷۳۱.

۲. الخر العاملی، محمد بن الحسن؛ وسائل الشیعه الی تحصیل مسائل الشیعه، ج ۱۸، باب ۲ از ابواب حد الزنا، حدیث ۲.

۳. محمد فاضل لنکرانی موحدی، تفصیل الشیعه فی شرح تحریر الوسیلة الحجود، قم؛ موسسه نشر اسلامی، ص ۴۱ الی ۶۰.

عقل

اما اشتراط عقل در تحقق احصان اختلافی است. در اکثر کتب فقهی از این شرط بحثی نشده و آنچه که بیشتر مورد بحث واقع شده این است که اگر مجنونی با زن عاقلی زنا کند آیا حد بر او جاری می‌شود یا نه شیخ طوسی و شیخ مفید و شیخ صدوق و قاضی و ابن سعید گفتند: اگر مجنونی در حال جنون با عاقله‌ای جماع کرده باشد در غیر محسن محکوم به جلد است و اگر محسن زنا کرده باشد عمل او زنای محسنه محسوب می‌شود. در مقابل این قول مرحوم محقق در نکت نهایه و ابن نصره در غنیه و ابن ادریس در سرائر با استدلال به حدیث رفع گفته‌اند: که احصان در این حال ثابت نمی‌شود. ولی امام خمینی در تحریر الوسیله عقل را شرط دانسته‌اند علی الاحوط.^۱ دلیل این شرط عموماتی است که تکلیف را در مورد مجنون مرفوع می‌دانند.

امکان تمتع

امکان تمتع زوجین از یکدیگر برای تتحقق احصان زن و مرد امکان تمتع جنسی بین آنها فراهم باشد و هر وقت بخواهند بتوانند از هم‌دیگر تمتع شوند لذا اگر مرد همسر دائمی داشته باشد ولی به سبب مسافرت، در حبس بودن، زوجه مريض باشد یا کسی او را مانع از نزديکی شود یا فقط در شب یا فقط روز امکان نزديکی باشد یا به هر عذر موجه دیگری از جماع با همسر خود محروم باشد احصان محقق نمی‌شود.^۲

کیفیت اجرای حد رجم

پس از آنکه حد رجم به سبب اقرار یا شهادت شهود یا بینه بر مرد یا زن زناکار واجب گردید با سنگ‌های متوسط سنگسار می‌شوند نه با سنگ‌ریزه‌های کوچک تا عذاب وی طولانی نشود و نه با سنگ‌های بزرگ تا منظور از حد که منع و انصراف زانی است فوت نگردد بلکه با سنگ‌هایی زده می‌شود که مشت را پر کنند، و از زدن به صورت پرهیز می‌شود.

هنگام اجرای حد مرد زناکار بسته به زنجیر کشیده نشده و در گودال انداخته نمی‌شود، اما زن جایز است که تا سینه در گودال دفن شود تا عورتش ظاهر نشود و در حالیکه لباس بر تن اوست حد رجم جاری می‌شود. فقهاء اتفاق نظر دارند که حد رجم در هوای به شدت سرد و به شدت گرم و نیز بر مريض، اجرا می‌گردد زیرا به سبب رجم جان گرفته می‌شود بنابراین حد تا بهبود یافتن او به تعویق نمی‌افتد برخلاف تازیانه که می‌بایستی فرد بیمار بهبود یابد و همچنین اتفاق دارند که اگر زن زناکار باردار باشد، حد بر وی جاری نمی‌شود و به تاخیر می‌افتد تا وضع حمل نموده و فرزندش را تا غذا خوردنش شیر دهد.

۱. به نقل از موسوی خمینی، روح الله؛ تحریر الوسیله، قم، مؤسسه نشر اسلامی، ج ۲، ص ۴۵۸.

۲. مؤمنی، عابدین؛ حقوق جزای اسلام، تهران، خط سوم چاپ اول، ۱۳۸۲، ص ۱۲۸، شرط پنجم.

۳. نجفی، محمد حسن؛ جواهر الكلام في شرح شرائع الإسلام، چاپ ۷، ج ۳۴۳، بیروت، دارایه تراث العربی، ص ۴۱

امامیه گفته‌اند: پس از آنکه بر زانی محسن یا زانیه محسن حد تازیانه اقامه شد، اگر زن باشد تا سینه و اگر مرد باشد تا کمر در گودال دفن می‌گردد و از باب مقدمه علمیه، دفن مقداری از سینه و کمر نیز واجب است.

شرط آغاز رجم توسط شهود از منظر مذاهبه اربعه

حنفیه:

واجب است که ابتدا شهود سنگسaran کردن زناکار را شروع نمایند.^۱

شافعیه:

همانظور که در تازیانه زدن، ابتدا کردن شهود شرط نیست، در سنگسaran نمودن نیز شرط نمی‌باشد.^۲

حنابله:

امام و شهود در حضور و عدم آن در رجم شهود مختارند، زیرا پیامبر (ص) به رجم شخص فرمان داد و خود رجم او حضور نیافت.^۳

امامیه:

جائیکه زنا به بینه (چهار شاهد عادل) ثابت شود، واجب است سنگسaran زانی یا زانیه توسط شهود شروع شود، اما اگر به اقرار ثابت شده باشد، امام (قاضی) حد رجم را شروع می‌کند.^۴

اختلاف مذاهبه اربعه در شرط احصان (شرط اسلام)

فقها در شرط اسلام که آیا از شرایط احصان است اختلاف دارند.

حنفیه و مالکیه گفته‌اند: اسلام یکی از شرایط محسن بودن است چرا که احصان فضیلت بوده و یا ببودن اسلام فضیلتی برای انسان نیست.^۵

شافعیه و حنابله گفته‌اند: اسلام شرط احصان نیست زیرا پیامبر (ص) زن و مرد یهودی را که زنا کرده و قوم یهود امر ان دو را بر پیامبر عرضه کرده بودند، سنگسaran کرد، همه علماء بر این حدیث اتفاق دارند و مالک از نافع و او از ابن عمر آن را روایت کرده است. فقها در وجوب شروط احصان در زن زناکار مثل مرد زناکار در موارد اتفاقی و اختلافی وحدت نظر دارند، بنابراین اگر شروط احصان در یکی از زن و مرد وجود داشته باشد فقها اختلاف نظر دارند.^۶

۱. الصا غرجی، اسعد محمدسعید، الفقه الحنفی و أداته، ج ۵، دارالحکم الطیب، دمشق، ۱۴۲۹ق، ج ۴، ص ۳۱۴

۲. الشافعی، محمدبن ادریس ؓ الام، دارالكتب العلمیه، بیروت، ۱۴۱۲ق، ج ۳، ص ۳۱

۳. مفلاح و رخ حنبیلی عبدالله بن محمد ؓ المبدع فی شرح المفتون، الكتب الاسلامی، دمشق، بی تا، ج ۹، ص ۳۱۷

۴. بن مکنی، محمد؛ شرح لمعه دمشقی، قم، مکتب اعلام اسلامی مرکزنش، ۱۳۷۴ج، ج ۹، ج ۲، ص ۵۵

۵. الصا غرجی، اسعد محمدسعید، الفقه الحنفی و أداته، ج ۵، دارالحکم الطیب، دمشق، ۱۴۲۹ق، ج ۴، ص ۳۱۱ و ابن قدامة المقدسی ؓ عبدالله بن

احمد ؓ الكافی فی فقه این حنبل، ج ۴، دارالكتب العلمیه، بیروت، ۱۴۱۴ق، ص ۱۴۱

۶. الشافعی، محمدبن ادریس ؓ الام، دارالكتب العلمیه، بیروت، ۱۴۱۲ق، ج ۳، ص ۳۷

حنفیه و حنبلیه گفته‌اند: در این حالت (وجود شرط احصان در یکی از زن و مرد) به هیچ‌کدام محسن اطلاق نشده و سنگسار نمی‌شوند بلکه تازیانه می‌خورند.^۱

شافعیه و مالکیه گفته‌اند: اگر شروط محسن بودن در فردی باشد، احصان برای او ثابت شده و سنگسار می‌گردد، ولی اگر در فرد دیگر این شروط وجود نداشته باشد حکم احصان از او ساقط می‌شود، بنابراین اگر مرد و زنی زنا کردن، فردی که شرایط احصان در او ثابت نیست تازیانه می‌خورد و آن که شرایط در او ثابت گردد، سنگسار می‌شود.^۲

امامیه گفته‌اند: شرایط احصان که فرد محسن سنگسار می‌شود، عبارتند از:

— زانی، همسر یا کنیز به عقد دائم داشته و بالغ، عاقل و آزاد باشد.

— صبح و شام ممکن از وطی با همسر خود باشد.

— جماع کردن وی با همسر خود معلوم باشد، که از طریق اقرار خود زانی یا بینه یا حامله شدن ثابت می‌شود.

— زانی یا زانیه بالغ باشد.

— زانی عاقل باشد.

— زانی حر باشد.

— وطی به فرج (قبل) زن باشد.

— وطی موجب غسل شود.^۳

بنابراین اگر یکی از این شروط موجود نباشد، زانی رجم نخواهد شد. مثلاً زانی همسر خود را عقد کرده لکن به او دخول نکرده است، و یا اگر دخولی صورت گرفته به فرج زن، و یا به مقداری که موجب غسل شود، نبوده است.^۴

در احصان اسلام شرط نیست لذا اگر فردی ذمی^۵ باز وجه خود که در عقد دائم اوست و یا مرد مسلمان با زوجه خود که اهل ذمه بوده و به عقد دائم اوست وطی کند، احصان تحقق پیدا نمی‌کند و نیز مطلقه نبودن جزء شروط احصان نیست. بنابراین اگر کسی که همسر خود را طلاق داده، زنا کند، محسن محسوب

۱. الصا غرجی، اسعد محمدسیعی، الفقه الحنفی و أدلته، ج ۵، دارالحکم الطیب، دمشق، ۱۴۲۹ق، ج ۴، ص ۳۱۳ و ابن قدامة المقدسی؛ عبدالله بن احمد؛ الکافی فی فقه این حنبل، دارالکتب الغلمانی، بیروت ۱۴۱۴ق، ج ۴، ص ۱۴۱

۲. الغربانی، عبدالرحمن، مدونه الفقه المالکی و أدلته، موسه الریان، بیروت، ۱۴۲۳ق، ج ۲، ص ۱۳۳ و الشافعی، محمدبن ادريس ؛ الام، دارالکتب العلمی، بیروت، ۱۴۱۲ق، ج ۳، ص ۳۹

۳. حلی اسدی ابو منصور جمال الدین حسن بن یوسف بن مطهر (معروف به علامه حلی)، به قلم الشعرانی، أبو الحسن، ترجمه و شرح تبصره المتعلمين، ج ۲، تبریز، بی تا، ص ۷۳۴

۴. برمهکی عالمی، محمدبن جمال الدین، الروضه البهیه فی شرع العجمة الدمشقیه (معروف به شرح لمعه با حاشیه کلانتر) - ۹ جلد. مکتبه النذواری، بی تا، صص ۷۲-۸۰

۵. ذمی در کافر ذمی، منسوب به ذمه است به معنی عهد. زیرا کافر ذمی با اسلام عهد کرده و تعهد سپرده و به چیزهایی ملتزم شده است.

می شود. البته در صورتی که زن در عده طلاق رجعی باشد، زیرا زن در عده رجعی در حکم زوجه است، هر چند زوجه ممکن از رجوع نباشد.^۱

احسان زن مانند احسان در مرد می باشد لذا کمال عقل به اجماع علماء در زن مراعات می شود.^۲

جمع بین تازیانه زدن و سنگسار کردن از منظر مذاهبه اربعه

مالکیه، شافعیه و حنبلیه گفته اند:

جمع بین تازیانه زدن و سنگسار کردن بر محسن جائز نیست، زیرا حد سنگسار ناسخ حد تازیانه زدن بوده و حد بزرگ در برگیرنده حد کوچک است و نیز غرض حد (تازیانه زدن) که توبیخ و انقطاع از گناه است، حاصل نمی شود زیرا مجرم هنگام اجرای حد رجم می میرد.^۳

حنابلیه گفته اند:

زانی محسن در روز اول تازیانه زده می شود و در روز دوم سنگسار می گردد، زیرا از پیامبر (ص) روایت شده است ان حضرت مردی را در روز پنج شنبه تازیانه زد و در روز جمعه سنگسار نمود.^۴

لکن قول اکثر فقهاء (عدم جمع بین تازیانه زدن و سنگسار کردن) رجحان دارد.

امام شافعی گفته است: سنت دلالت بر آن دارد که تازیانه زدن بر غیر محسن ثابت، و از محسن ساقط است و تمامی ائمه نظرشان سنگسار کردن بدون تازیانه است.^۵

اما میه گفته اند: هرگاه مرد محسن با زن بالغ و عاقل زنا کند: اگر زن و مرد زنا کار پیر باشند حد جلد اقامه شده و سپس سنگسار می گردند، ولی اگر جوان باشند قول قوی جمع بین جلد و رجم است. و نیز هرگاه زن محسنه با مرد دیوانه ای زنا کند، حد تمام (جلد و رجم) بر زن جاری می شود.^۶

احسان در قانون مجازات اسلامی ۹۲

در قانون مجازات جدید احسان به نحو جامع تری تعریف شده است. آنچنانکه برخی از قیود مذکور در آن، در متون فقهی مورد بررسی نیز یافت نمی شود.

ماده ۲۲۵ در این خصوص بیان می دارد: حد زنا برای زانی محسن و زانیه محسنه رجم است. در صورت عدم امکان اجرای رجم با پیشنهاد دادگاه صادر کننده حکم قطعی و موافقت رئیس قوه قضائیه چنانچه جرم

۱. برمهکی عاملی، محمدبن جمال الدین، الروضه البهیه فی شرع العمه الممشیه (معروف به شرح لعنه با حاشیه کلانتر) - ۹ جلد، مکتبه الذویری، بی تا. ص ۸۳

۲. التواتی، ابن تواتی؛ البسط فی الفقہ المالکی بـا لأدله، ج اول، دارالوعلی، الجزائر، ۱۴۳۱، ق، ج ۳، ص ۱۴۳

۳. الشافعی، محمدبن ادريس ؓ الـمـ، دارالکتب العلمیه، بیروت، ۱۴۱۲، ج ۳، ص ۴۲ و التواتی، ابن تواتی؛ البسط فی الفقہ المالکی بـا لأدله، ج اول، دارالوعلی، الجزائر، ۱۴۳۱، ق، ج ۳، ص ۱۴۱

۴. المرداوی سعیدی حلبی، علاء الدین احمد، الانصف، دارالکتب العلمیه، بیروت، ۱۴۱۱، ق، ج ۱۷، ص ۳۲۰

۵. الشافعی، محمدبن ادريس ؓ الـمـ، دارالکتب العلمیه، بیروت، ۱۴۱۲، ج ۳، ص ۳۶

۶. الغربیانی، عبدالرحمٰن، مدوّنه الفقہ المالکی و أدلّه، موسی الزیان، بیروت، ۱۴۲۳، ق، ج ۲، ص ۱۷۷

با بینه ثابت شده باشد، موجب اعدام زانی محضن و زاییه محضنه است و در غیر این صورت موجب صد ضربه شلاق برای هر یک می‌باشد.

قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۷۰ چهار شرط را برای احسان ذکر کرده است:

— همسر دائمی داشته باشد.

— با همسر خود جماع کرده باشد.

— به هنگام جماع با همسر، عاقل بوده باشد.

— هر وقت که بخواهد بتواند با همسرش جماع کند.

به نظر می‌رسد که شروط احسان نیز همین موارد است و نیاز به بیانی متفاوت ندارند. از شروطی که در کتب فقهی ذکر شده است بنظر می‌رسد دو شرط ذیل نیز می‌بایست در قانون منعکس می‌شد:

— جماع او با همسرش از قبل بوده باشد.

— به هنگام جماع با همسر بالغ بوده باشد.

قانونگذار در مورد احسان مرد تمامی شش شرط مذکور در فوق را در ماده ۲۲۶ قانون جدید گنجانده است و غیر از اینها دو شرط دیگر نیز آورده است:

ماده ۲۲۶- احسان در هر یک از زن و مرد به نحو زیر محقق می‌شود:

الف- احسان مرد عبارت است از آنکه دارای همسر دائمی و بالغ باشد و در حالیکه بالغ و عاقل بوده از طریق قبل با وی جماع کرده باشد و هر وقت بخواهد امکان جماع با وی را داشته باشد.

ب- احسان زن عبارت است از آنکه دارای همسر دائمی و بالغ باشد و در حالی که بالغ و عاقل بوده، با او از طریق قبل جماع کرده باشد و امکان جماع از طریق قبل را با شوهر داشته باشد.

بنابراین در این قانون در تعریف احسان مرد به چهار شرط مذکور در قانون سابق شروط زیر افزوده شده است:

— جماع او با همسرش از طریق قبل بوده باشد.

— به هنگام جماع با همسر بالغ بوده باشد.

— همسرش بالغ باشد.

— به هنگام جماع با همسر، همسرش نیز بالغ بوده باشد.

و اما چنانچه دیدیم در تعریف احسان زن شرط آخر افزوده نشده است.

تحولات تقنیونی سنگسار در قانون مجازات اسلامی جدید

در قانون مجازات جدید که به تصویب مجلس رسیده بود، پیش بینی شده بود که چنانچه اجرای رجم مفسدہ داشته باشد و موجب وهن نظام شود، این مجازات با پیشنهاد دادستان مجری حکم و تأیید رئیس قوه

قضائیه در صورتی که موجب حد با بینه شرعی اثبات شده باشد، رجم تبدیل به قتل شود و در غیر این صورت تبدیل به صد ضربه شلاق گردد (تبصره ۴ ماده ۵-۲۲۱) پس از اصلاحات نیز ماده ۲۲۵ مصوب مجلس مقرر کرده بود:

حد زنا در موارد زیر اعدام است:

بند ث: زنای محضنه در فرض عدم امکان اجرای حکم اولی شرعی که در این صورت با پیشنهاد دادگاه صادر کننده حکم قطعی و موافقت رئیس قوه قضائیه چنانچه جرم با بینه ثابت شده باشد، موجب اعدام زانی محضن و زانیه محضنه است و در غیر این صورت موجب صد ضربه شلاق برای هر یک است. شورای نگهبان بند ث را حذف و متن زیر به عنوان ماده ۲۲۵ مکرر ۱ الحاق و شماره مواد ۲۲۵ مکرر ۱ و مکرر ۲ به ترتیب به ۲۲۵ مکرر ۲ و ۲۲۵ مکرر ۳ اصلاح نمود:

م ۲۲۵ مکرر ۱: "حد زنا برای زانی محضن و زانیه محضنه رجم است. در صورت عدم امکان اجرای رجم با پیشنهاد دادگاه صادر کننده حکم قطعی و موافقت رئیس قوه قضائیه، چنانچه رجم با بینه ثابت شده باشد، موجب اعدام زانی محضن و زانیه محضنه است و در غیر این صورت موجب صد ضربه شلاق برای هر یک است. " بنابراین در قانون جدید با نظر شورای نگهبان لفظ رجم در قانون مجازات ایران باقی ماند اما مجازات زانی محضن و محضنه با ذکر شرایط فوق قابل تبدیل به اعدام گردید.

کیفیت اجرای رجم در قانون مجازات اسلامی جدید

در قانون مجازات اسلامی جدید علی رغم وجود مجازات رجم، کیفیت اجرای آن مسکوت گذارده شده است و اگرچه در آین نامه‌ای که در مورد نحوه اجرای رجم وجود دارد.^۱

برخی مطالبی که در قانون مجازات سابق وجود داشت تکرار شده بود لکن برخی موارد دیگر در این آین نامه نیامده و در برخی موارد و نیز این آین نامه به قانون مجازات سابق ارجاع داده است. لذا در بیان این بحث از مواد قانون سابق کمک می‌گیریم و در ضمن بیان مواد قانونی استناد به کتب فقهی را نیز باید مورد توجه قرار دهیم.

تأملی در قانون مجازات اسلامی جدید

– چنانچه در مطالب فوق اشاره نمودیم افزودن دو شرط پنجم و ششم امری شایسته است.

– امر هفتم و هشتم اگرچه در آراء فقهی یافت نشود، بنظر می‌رسد که واحد مطلب حقی است اما باید گفت با وجود شرط هشتم ذکر شرط هفتم لغو و زائد است. چرا که کسی که قبلًا به هنگام جماع با همسر،

۱. آین نامه نحوه احکام قصاص، رجم، قتل، صلب، اعدام و شلاق موضوع ماده ۲۹۳ قانون آ.د. د.ع و ادر امور کیفری مصوب (۱۳۸۸/۴/۲۸).

۲. در ماده ۲ این آین نامه آمده است: مأمورین نیروی انتظامی یا زندان حسب مورد موظفند بدوان محل اجرای حد را به کیفیت مقرر در ماده ۱۰۲ ق.

۳. احقر نموده و مقداری سنگ به اندازه‌های مقرر در ماده ۱۰۴ همان قانون در محل اجرای حکم اماده کنند

بالغ بوده است، یعنی اکنون نیز بالغ است چون به عنوان مثال ممکن هست که عقل زمانی زائل شود ولی بلوغ چیزی نیست که پس از حصول زائل گردد.

در مورد احصان زن، قانونگذار شرط هشتم را نیاورده است در حالیکه آنچه مهم است بلوغ به هنگام جماع با همسر است و اگر بلوغ او در ان موقع مهم نباشد بعد از ان و به هنگام زنا نیز مهم نخواهد بود. پس بهتر است اگر بلوغ همسر مهم است، شرط هشتم باید و شرط هفتم که در بند قبل اشاره شد که انصه از آن و زائد است، حذف شود.

در بررسی قانون سابق به نظر می‌رسد، تفکیک میان زن و مرد در تعریف احصان وجهی ندارد. در ماده ۲۲۶ قانون جدید نیز این تفکیک تکرار شده و در این تفکیک دو تفاوت میان این دو تعریف قرار داده شده است:

اول: حذف شرط هشتم در مورد احصان زن که در مورد نادرستی آن در سطور بالا سخن گفتیم. دوم: تفاوت تعبیری مشابه با اینچه در قانون سابق بود در مورد شرط چهارم.

در مورد فرد امده است: و هر وقت بخواهد امکان جماع از طریق قبل را با وی داشته باشد. و در مورد زن آمده است: و امکان جماع از طریق قبل را با شوهر داشته باشد. گفتم که فلسفه این تفاوت تعبیر برای ما چندان روشن نیست! آیا بالاخره زن محضنه باید امکان و اختیار آن را داشته باشد که هروقت بخواهد با همسرش رابطه جنسی برقرار کند یا خیر؟! گویی قانونگذار خیلی هم به این امر منعقد نیست و کافی می‌داند که زن (اگر مرد قصد جماع داشت) توانایی جماع با او را داشته باشد!

نتیجه گیری

مجازات رجم (به معنای مشهور و معهودش در میان فقهای اسلامی) اگرچه در قران کریم نیامده است و اجرای ان توسط معصومین اظهار نیز محل تردید است، لکن روایات فراوانی وجود دارد بر اینکه به طور صریح یا ضمنی به وجوب مجازات رجم اشاره کرده‌اند به نحوی که فراوانی آنها را می‌توان مفید تواتر اجمالی بر وجود رجم دانست. تمامی فقهای مذاهب اربعه و فقهای امامیه بر مجازات سنگسار در خصوص شخص محسن و محضنه اتفاق نظر دارند لذا اختلافاتی در خصوص ابعاد جانی آن مشاهده می‌گردد. هدف از مجازات سنگسار را میتوان با دیدگاه های متفاوتی مورد ارزیابی قرار داد. چنانچه هدف سلب حیات از شخص مجرم باشد بنظر می‌رسد، موضع قانونگذار جدید در خصوص تغییر نحوه اجرای جرم فاقد اشکال است. لذا چنانچه هدف صرفا انجام شکل خاص مجازات که باید به یک صورت آن هم سنگسار باشد، قانون مجازات جدید دارای تعارضاتی با دیدگاه فقهای مذاهب اربعه می‌باشد. درینجا میتوان به نکته ای قابل توجه ای اشاره نمود. مفنن در قانون مجازات جدید عنوان مجازات سنگسار را حذف نکرده بلکه تحت شرایطی آن را قابل تبدیل به اعدام میداند. بنظر می‌رسد با توجه به انتقادهای بین‌المللی و مصلحت جامعه اسلامی تغییر اخیر مفنن در خصوص مجازات رجم سبب تلطیف قوانین

تعویل تقدیمی سندساز در قانون مجازات جدید پاکخانی به دیدگاه مذاهبه اربعه / ۱۸۱

الهی با توجه به مقتضیات زمان است. ذکر این نکته الزامی است که قابلیت تبدیل مجازات سنگسار تحت شرایط مندرج در قانون مجازات جدید سبب از بین رفتن حکم الهی نمیگردد بلکه به مصلحت نظام اسلامی است.

فهرست منابع و مأخذ

الف-كتب

- دهخدا، علی اکبر؛ فرهنگ دهخدا، تهران، موسسه دهخدا، چاپ دوم، ۱۳۷۷
- مؤمنی، عابدین؛ حقوق جزای اسلام، تهران، خط سوم، ۱۳۸۲، چاپ اول، ص ۱۲۸
- طریحی، فخرالدین بن محمد، مجمع البحرين و مطلع النیرین ج ۶، چاپ سوم تهران انتشارات مرتضوی، ۱۳۷۵
- نجفی، محمد حسن؛ جواهر الكلام فی شرح شرایع الاسلام، بیروت، دارالحياء تراث العربی، چاپ ۷، ج ۱۰۸، ص ۶۸
- نجفی، محمد حسن؛ جواهر الكلام فی شرح شرایع الاسلام، بیروت، دارالحياء تراث العربی، چاپ ۷، ج ۱۵۵، ص ۴۱
- موسوی خوئی، السيد ابوالقاسم؛ مبانی تکملة المنهاج، بیروت، دارالزهراء، چاپ اول، ج اول، ص ۲۰۶
- ابن قدامه المقدسی ؛ عبدالله بن احمد ؛ الكافی فی فقه این حنبل، دارالكتب العلمیه، بیروت ۱۴۱۴ ق، ج ۴، ص ۱۴۱
- التركی، عبدالله بن عبدالمحسن، السنن اکبری نسایی چاپ موسسه الرساله با اشراف شعیب الانبوط ج ۷ و ۴۲۲ ص ۴۳۱
- جعفری لنگرودی، محمد جعفر؛ ترمیثولوژی حقوق، تهران، گنج دانش، ۱۳۸۷، چاپ ۱۹ ص ۱۶۱
- ماجه قزوینی، ابوعبدالله محمدبن یزید، سنن ابن ماجه، ج ۲، موسسه فرهنگی و اطلاع رسانی تبیان، قم ۱۳۸۷ هجری ص ۵۵۳
- بخاری، ابو عبدالله محمد بن اسماعیل صحیح البخاری. دار ابن کثیر، دمشق. ق. ص ۴۲۱
- آزادی سجستانی، ابو داود سلیمان بن اشعث، سنن ابی داود سجستانی. ج ۲، موسسه علمی فرهنگی دارالحدیث، قاهره، بی تا. ص ۴۴۰
- الصاصوی، اسعد محمدسعید، الفقه الحنفی و أداته، ج ۵، دارالحكم الطیب، دمشق، ۱۴۲۹ ق، ج ۴، ص ۳۱۱
- حلی اسدی ابو منصور جمال الدین حسن بن یوسف بن مظہر (معروف به علامه حلی)، به قلم الشعرانی، أبو الحسن، ترجمه و شرح تبصره المتعلمين ، ج ۲، تبریز، بی تا، ۷۳۱
- الحرّ العاملی، محمد بن الحسن؛ وسائل الشیعه الى تحصیل مسائل الشیعه، ج ۱۸، باب ۲ از ابوب حدّ الزنا، حدیث ۲
- فاضل لنکرانی موحدی، احمد تفصیل الشریعه فی شرح تحریر الوسیلة الحدود، قم، موسسه نشر اسلامی، ص ۴۱ الی ۶۰
- برمهی عاملی، محمدين جمال الدین، الروضه البهیه فی شرع العمه الدمشقیه (معروف به شرح لعمه با حاشیه کلانز) - ۹ جلد. مکتبه الناوری. بی تا. صص ۷۲-۸۰-۸۳

– المرداوى سعدى حنبلی، علاء الدين احمد، الانصاف، دارالكتب العلمية، بيروت، ۱۴۱۱ق، ج ۱۷، ص

۳۲۰

– الغريانی، عبدالرحمن، مدونه الفقه المالکی و أدله، موسه الريان، بيروت، ۱۴۲۳ق، ج ۲، ص ۱۳۳

– التواتی، ابن تواتی؛ المبسط فی الفقه المالکی بالأدلة، ج اول، دارالوعی، الجزائر، ۱۴۳۱ق، ج ۳، ص ۱۴۳

– مفلح ورخ حنبلی عبدالله بن محمد ؛ المبدع فی شرح المقنع، الكتب الاسلامی، دمشق، بي تا، ج ۹، ص

۳۱۷

– بن مکّی، محمد؛ شرح لمعه دمشقیه، قم، مکتب اعلام اسلامی مرکز نشر، ۱۳۷۴ چاپ ۹، ج ۲، ص ۵۵

– الشافعی، محمدبن ادريس ؛ الأم، دارالكتب العلمية، بيروت، ۱۴۱۲ق، ج ۳، ص ۳۷

ب- قوانین

– قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۷۰

– قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۰

